

sentlig Amtmandens Myndighed, der indskrænkes, men ingenlunde Communalbestyrelsens. Det ærede Medlem henviste til, at man ved Loven om Sundhedsvedtægter af 1868 vedtog den Bestemmelse, at det skulde være overladt til de enkelte Communes Bestyrelser at afgjøre, om de ville have Sundhedsvedtægter eller ikke. Det er fuldkommen rigtigt, men hvad man ikke gjorde ved Sundhedsvedtægtsloven, var at overlade til en mere underordnet Autoritet end Justitsministeriet at udfærdige Vedtægterne. Communerne kunde blive frie for dem, naar det vilde det, men at udfærdige Sundhedsvedtægterne har man vist aldrig tænkt sig skulde tillades nogen lavere Autoritet. Jeg maa derfor meget bestemt fastholde, at vi bør blive staaende ved Bestemmelsen, saaledes som den nu er i det første Stykke af § 1. — Destomere enig er jeg med det ærede Medlem i hans Bemærkninger med Hensyn til § 6. Ogsaa mig har det i høieste Grad flaaet at see disse exorbitante Straffe for Børn. Det er Noget, der strar maa springe Euhver i Dinene, at det er noget Paafaldende i, at Børn belægges med en højere Straf end Børne; medens nemlig Straffen for Børne sættes til Bøder, sætter man den for Børn til Fængsel, der er den nærmest højere Straf efter Bøder. I hvor høj Grad dette er i Strid med Straffelovens Princip, som endog saa slet ikke belægger Børn med Straf for andre Forseelser end dem, hvorfor Børne kunne belægges med højere Straf end simplere Fængsel, og i hvilken Grad det f. Gr. er i Strid med Loven om Bøtteri og Løsgænger, det har den ærede foregaaende Taler tilstrækkelig udførlig udviklet, og jeg vil ogsaa for mit Vedkommende bemærke, at jeg fuldt vel veed, at der findes en ganske tilsvarende Bestemmelse i den kjøbenhavnske Politivedtægt, men jeg vil med Hensyn dertil sige, at det i høj Grad frapperede mig, da jeg første Gang fik Politivedtægten i min Haand og saa, at man havde indført en saadan Straffebestemmelse, og jeg vil endog tilstaa, at jeg nærer en ikke ringe Tvivl om Lovmæssigheden deraf. Politivedtægten havde i det Hele sin Begrundelse og sin Støtte i Loven af 11te Februar 1863 om Politiets Omordning, og det heed deri, at der skulde komme

en Politivedtægt, hvori der blev at fastsætte Straffe for Forseelser imod dens Bestemmelser, hvilke Straffe dog, forsaavidt Forseelsen er begaaet af Børne, ikkun kunde bestaae i Bøder indtil 50 Rd. Disse Ord ere ganske vist ikke klare; man har forstaaet dem saaledes, at man har sagt, at for Børne kan Straffen i det Høieste bestaae i Bøder paa 50 Rd., men for Børn kunde man vælge andre Straffe. Om det virkelig har været Meningen, er mig ikke klart; jeg skulde være tilbøielig til at betvivle det. Hvis man nu vil spørge, hvad man da skal gjøre ved de Børn, der overtræde Politivedtægten, thi man kan ganske vist ikke uden Videre lade det staae hen og lade en saadan Masse af ustraffelige Contravenienter løbe rundt om i Byerne, saa vil jeg dertil svare, at jeg fuldkommen erkjender, at man ikke kan anvende den samme Straf paa Børn, som paa Børne, Bødestraffen, men jeg mener, at man ganske simpelt kan antage et lignende Princip, som vi have havt i vore ældre Love, hvorefter det paalagdes Forældrene at belægge de vedkommende Børn med Straf. Det have vi f. Gr. i Forordningen af 29de October 1794 om Hegn, og, saavidt jeg erindrer, ogsaa i Beforordningen. Man kunde sige saaledes — ikke just i Redactionen, men Tanken er det — at forsaavidt et Barn ikke findes at kunne slippe med en Advarsel, bør der tildeles det en passende Røvselse i Hjemmet af Forældrene; det vil være naturligt, at det stæer under Politimesterens Tilsyn; og forsaavidt Forældrene vægre sig ved at give en saadan Røvselse, er det ikke unaturligt at give den Bestemmelse, at saa maa Forældrene selv erlægge den Bøde, som Barnet vilde være ifaldet for Overtrædelsen, hvis det havde været vorent. I ethvert Fald vilde man dog komme det Naturlige lidt nærmere ved at sige, at Børn kun blive at straffe med offentlig Straf, hvis Forældrene vægre sig ved at straffe dem. Jeg skal endnu til Slutning ved dette Punkt fremhæve, at denne Bestemmelse ogsaa fra en anden Side er i Strid med Straffelovens Grundsætninger. Ifølge den kan der nemlig ikke anvendes Straf af Rits paa Digebørn over 12 Aar. — Jeg skal nu gaae over til de Bemærkninger, som